

hos den Mand, der ene kan bære Ansvaret. Der bliver altsaa ikke Tale om, at Afgørelsen f. Eks. henlægges til en Forsamling af 7, af hvilke de 4 kunne sige et, de 3 et andet om dette Spørgsmaal; Forholdet er det — og det var det efter Ministeriets Handlemaade —, at Sagen henlægges til een Mand, der er Tillidsmand for Folkekirken, og paa hans Ord kan saa Ministeriet handle, hvad enten det nu vil gaa til den ene eller den anden Side. Mit Spørgsmaal var, om det ærede Medlem i Kraft af sit Syn paa, hvad Flertallet betyder, føler sig mere betrygget ved at gaa over i et muligt Kirkeraad, og der foranstalte en Afstemning, ved hvilken det udmærket kan komme til at staa saaledes — det kan det ærede Medlem ikke paa Forhaand hindre —, at, hvis Kirkeraadet bestaar af 36 Medlemmer, de 19 stemme for et, de 17 for et andet. Altsaa, jeg vil gerne igen rette det Spørgsmaal til det ærede Medlem: Hvilken foretrækker han af disse to Fremgangsmaader? Jeg tror, at det har ikke ringe Betydning for Folk ude i Landet at faa at vide, hvorledes det egentlig forholder sig hermed.

Holstein-Holsteinborg: Jeg skal overfor dette Spørgsmaal sige: Det kommer an paa, hvilke Spørgsmaal der er for Haanden. Som jeg sagde før, der kan være de Spørgsmaal, hvor det selvfølgelig kan være rigtigt at nøjes med at høre Menighedsraadet og den paagældende Biskop. Der er derimod andre Spørgsmaal, der gribe saa dybt ind i Kirkens Liv og ere af saa stor fælles Interesse, at det maa være rigtigt at spørge et Kirkeraad — naar man har det. Hvordan saa Afgørelsen vil blive, ja, det er der jo ingen, der kan sige paa Forhaand; men jeg mener, at i fælles kirkelige Spørgsmaal af dybt indgribende Betydning vil det være lykkeligt for Kirken at have et saadant Organ, saaledes at man til enhver Tid vil kunne sige: Dette er Svaret fra Organet for den danske Folkekirke. Jeg haaber, at jeg har svaret tilstrækkelig tydeligt.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Appel): Maa jeg saa konstatere, at det ærede Medlem har ganske forandret sin Stilling fra i Fjor paa et for mig overmaade afgørende Punkt, idet det ærede Medlem jo henholder sig til en Flertalsafgørelse i en Forsamling, om hvilken han selv erkender, at man kan ikke med fuld Sikkerhed vide, at det helt lodige Ansvaret ligger hos Flertallet. Det har, tror

jeg, sin Interesse at faa dette frem, at man alligevel vil gaa til en Afgørelse paa de Vilkaar, og jeg synes, at det ærede Medlems Indvending mod de Menighedsraad, som nu foreslaas ude i Sognene, egentlig dermed falder bort, og at det ærede Medlems Indvending mod det Flertal, som her kan gøre sig gældende, maa erkendes for nu at være magtesløs.

Holstein-Holsteinborg: Jeg brugte før det Udtryk: *betryggende*, og jeg vil ogsaa nu sige dette, at naar vi skulle have Menighedsraad og Kirkeraad, saa er det selvfølgelig Formaålet at faa dem kirkeligt set valgte under saa *betryggende* Former som muligt. Det er jo det, som mine Meningsfæller og jeg kæmpe for, og det er netop paa det Punkt, man ikke vil komme os i Møde fra anden Side.

la Cour: Det ærede 3die Medlem for 6te Kreds (Johansen) gav en historisk Udvikling af Folkekirken til Bedste. Han kom til, at der havde været en stor Udvikling i den, og han endte omtrent i et Resultat, der sagde: redelig og rummelig. Selvfølgelig skulde Folkekirken være meget rummelig. Ja, det er ganske rigtigt, at dersom man vil give Plads for Unitarer, som ligefrem benægte Undfangelsen ved den Helligaand, altsaa en Del af anden Trosartikel, kunne vi faa den overordentlig rummelig, og vi kunne faa mange ind i den. Men hvad det kommer an paa, er at bevare, hvad vi kunne kalde en luthersk kristen Folkekirke. Jeg ved ikke af, at man kan kalde den redelig, naar man smugler Folk, der virkelig ikke høre til det evangelisk-lutherske Standpunkt, ind i Folkekirken og siger: De skulle være med, vi ville være saa rummelige, at vi kunne have dem ogsaa.

Den højtærede Minister talte ogsaa en hel Del om, at vi skulde være rummelige paa en vis Maade i Folkekirken: naar Bispnen var bleven klar over vedkommende Præsts Anskuelse, saa maatte det være tilstrækkeligt. Ja, Biskop Rørdam skulde have sagt, at det aldeles intet har at betyde, om en Præst i et Foredrag eller paa anden Maade udenfor Kirken prædiker noget helt andet, end han prædiker i Kirken. Jeg vil dog spørge den højtærede Minister: dersom en Præst levede et slet og ugudeligt Liv udenfor Kirken, men derimod i Kirken prædikede ganske udmærket godt, vilde den højtærede Minister saa virkelig finde, at der var Plads til denne Præst i Folkekirken? Vilde man ikke